

LYŠKÁNORA 35

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Traven 1053 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Oznámení vydavateli listu * Odpověď Wulpin Zivrilové * Vážená paní... *
* Ještě jednou ke kauze starosta * Melchizedechův spánek * Nestačím se divit * Výpověď *
* Dotaz na pana řidičího * Vraní život * Školní pokladna * Obecní ubytovna *
* Milá Nario, milá paní Moskovytová... * Nurnská družina se moc neliší od Moorhedova bratrstva *

Motta tohoto čísla

„...Lambard bude na mateřský dovolený...”

Wulpin Zivrilová

„...Bohové, vranigost'ani se nám smějou...”

Yall Reblled

„...Nesmím tu zapomenout debila. Halku,
jdeme...”

Rabiňák Švácnul

„...Tady, jó, tady leží chlap. Všichni si z něj vemte
příklad, ať ste jako von...”

Yall Reblled
(pohřební řeč za Hareze)

Oznámení vydavateli listu

Věc: Oznámení vydavateli časopisu Lyškánora
Klabzeji Myšilovovi

Vážený pane, styďte se za to, co jste udělal z dříve populárního časopisu, vydávaného v Liscannoru, který se těšil v dřívější době vážnosti, neboť se v něm poměrně pravdivě zobrazovaly novinky ze života v obci Liscannor a dobrodružné výpravy Nurnské družiny. Býval to časopis zábavný a zároveň informoval o závažných problémech obce Liscannor. Tomu, co jste z něj udělal vy, pane, společně s vaším spoluvydavatelem Aeddem z Ruindoru, se říká bulvární plátek nejhoršího kalibru, jehož nejobsáhlejší část tvoří babské klepy a pomluvy vycházející z úst mužů, kteří se takzvaně nazývají „dobrodruhy“ - ha, ha, ha...

Je vidět, že kvalita Lyškánory a z toho vyplývající literární činnost v Liscannoru velmi upadá a jestli to takhle půjde dál, tak se za chvíli právem budou obyvatelé Liscannoru stydět ukázat časopis, který má reprezentovat jejich obec.

Nevím jakým právem zejména pan YALL REBLED uráží mou rodinu - ze mě dělá pijanku a drsnou ženu, která týrá děti i svého manžela, z mého muže dělá hloupého dobráka, který si podle něj nechá všechno líbit a zároveň je schopen zabít veškerou zvěř na potkání včetně malého králíčka, a můj syn Eonn je podle něj nejvíce týrané dítě v Liscannoru. Má pan Reblled snad nějaké mindráky a potřebuje se vybit na spořádaně žijící rodině, která kromě běžných hádek, které jsou v každé rodině, žije bez problémů? Musí si pan Reblled brát do huby nevinné dítě, Eonna, kterého mám ráda a snažím se ho vychovávat jak nejlépe mohu a věřím, že i on mě má rád a bere mě jako svou matku? Co se týče mě, tak se vám opravdu dobře podařilo mě pohanobit před celou obcí. Jestli to nevíte, tak vám oznamuji, že už hezkých pár let alkohol nepiju, maximálně si v zimních měsících dám na zahřátí trochu medoviny, a proto tudíž nemusí chodit ani můj muž, ani Eonnek se džbánem či dokonce soudkem, jak píšete, do hospody. Co je to ten váš kuzkus, nebo jak to nazýváte, rovněž nevím, nejspíš asi nějaká vaše oblíbená pochoutka. Pane Rebllede, jestli máte nějaké problémy méněcennosti nebo jiné problémy na vaši duši, radím vám dobře, vyhledejte urychleně v Nurnu nějakého léčitele duše nebo v lesích nějakou čarodějnici, nebo to s vámi špatně dopadne. A neopovažujte si už brát do vaší

klevetné babské huby mou rodinu.

A vy, pane Myšilove, nenapadejte falešně mého muže. Je pravda, že se ve své rodné vsi živil lovem a prodejem kůží, zde v Liscannoru však chodí do lesa jen občas něco ulovit pro vlastní potřebu naší rodiny a lovem se už neživí. Les má rád, proto tam chodí poměrně často s Eonnmek pozorovat zvěř, učí ho rozeznávat stopy a zvuky zvěře a ptactva. Jestli si, pane Myšilove, myslíte, že v liscannorských lesích se můžete pohybovat pouze vy, tak se velmi mýlíte. Jestli je ve zdejších lesích zakázáno lovit i pro vlastní užitek, tak se omlouvám, nebylo mi to známo, a ihned zažádám u pana starosty o povolení.

Pane Myšilove, žádám vás tímto, abyste mi již neposílal liscannorský občasník, takovýto plátek, děkuji, nemám zájem číst, musela bych s ním asi zatopit v kamnech.

Wulpin Zivrilová

Pozn.: Omlouvám se za svůj vyhraněný jazyk a případně vyskytující se chyby. Mluví, jak mi pusa narostla, a v mém psaní jsem dělala, co jsem mohla.

Odpověď Wulpin Zivrilové

Wulpin,
původně jsem chtěl napsat milá Wulpin, ale asi by jsi to považovala za ironii, takže jenom Wulpin. Dnes se mi dostala do rukou Tvá reakce na poslední a zřejmě i minulá čísla Lyškánory. Odpověď promptní a drsnou, jak se na družiničku (to je opravdu příšerné slovo) Nurnské družiny sluší a patří. Sice bych spíše měl očekávat odpověď od Tvého manžela, ale tomu je asi všechno stejně "volné". To, že mi vykáš, což je mezi tzv. dobrodruhy věc téměř nevídaná, mi napovídá, že jsi opravdu rozhořčená a musím se smát domyslením, že bych Tě měl oslovovat paní Zivrilová. Takže pokud se Tě to nedotkne, tak já Ti budu i nadále tykat.

Chtěl bych Ti objasnit některé věci. Zcela otevřeně přiznávám, že má tvorba pro Lyškánoru je mírně jedovatá a má za cíl především popíchnout další družiníky aby reagovali a do Lyškánory přispívali v poněkud hojnější míře nežli doposavad. Na druhou stranu si dovoluji tvrdit, že má tvorba se vždy opírá o racionální a pravdivé jádro, upravené příslušnou "omáčkou", tak aby to bylo alespoň trochu ke čtení. Celou záležitost

budeme tedy muset probrat trochu podrobněji.

Je tomu již několik let co jsi se objevila v družině. Byl jsem u toho a za tím co jsem napsal o Tvé minulosti si stojím. Primitivní divoška, prostituce, prapodivné manželství s Eodelem Zivrilem, nesnášenlivost vůči Rutgerovi a pařát jsou věci pravdivé. Nemáš se rozhodně za co stydět. Numští jsou opravdu pestrá směska humanoidů s velmi podivnými osudy. A Tvůj vztah k Eonnovi? Ale, ale. Jistě, není to asi tak drsné, jak jsem napsal, ale pokud si vzpomínám. Tvůj vztah k němu nikdy nijak vřelý nebyl. Poměrně často jsem byl nedobrovolným svědkem Tvých hádek s Eodelem ohledně malého Eonna. Vše navíc potvrzuje i můj nadřizený, vážený pan řidičí Rhandir Hekhem (viz. Lyškánora č.34).

O tom co je "kuzkus", popř. "kurgus", jsem psal podrobně v dílku "Lovcův den" v Lyškánore č.33. Stačí si to jen nalistovat. S tím Tvým vztahem k alkoholu jsem to možná přehnal, ale tvrdím, že piješ pouze několikrát ročně pohárek medoviny pro zahřátí, se musím pousmát. Také se Ti nelíbí, že o Tobě píšu jako o drsné ženě. Co si mám kruci myslet o ženské, která se táhne měsíce s bandou chlapů, chrápe v blátě, zabíjí pro peníze (nebo snad máš pocit, že Numští plní nějaká vznešená poslání?) a kleje? Ano, zcela upřímně se přiznávám, že si Tě dovedu mnohem lépe představit, jak mlátíš skfeta šutrem do hlavy, nežli jak lezeš po kolenou a ukazuješ Eonnovi slunečko sedmitečné. Také se však musím přiznat, že právě proto Tě obdivuji a mám Tě rád jako dobrodruhyni (už je tu opět to příšerné slovo) a ctím Tě jako takovou.

Co se týče toho Tvého manžela. Ten je pro mě opravdu beztvárné hovado, o kterém nevím co si mám myslet. Když jsem jej poznal, nijak mi nevalil. Pak jsem však byl svědkem toho, kterak mu Klabzej Myšilov neustále nadává a plive po jeho cti (pokud tedy nějakou má) a on na to... nic. Jedno velké nic. A úplně stejně se staví ke všemu ostatnímu. S nikým se nebaví a kdyby občas nelezl po střeše ani by o něm nikdo nevěděl. Prostě Lambard Lovec, kterému je všechno "volné" i kdyby mu někdo mazal lejno po obličejí. Ale za to skutečně nemůžeš, to je chyba někoho jiného.

Také se mi nelíbí, že haniš práci Klabzeje Myšilova a Aedda Ruindorského při vydávání Lyškánory. Vydavatel vydává. Není to práce snadná a ne každý by ji zvládl. Za obsah nemohou a proto není dobré s ní topit v kamnech.

Nakonec bych snad jen chtěl napsat, že Tě považuji za skvělou ... (tady má být to příšerné slovo) a omlouvám se Ti za možná příkoří, která jsem Ti snad způsobil.

S úctou

Vážená paní...

Vážená paní Zivrilová-Lovcová,

dostal se mi do ruky váš zlostný list, který doslova čpí a dýchá hněvem - pravda, uznávám, že v jistém smyslu oprávněným. Snad bych jej i dokázal přejít mlčením, ale vzhledem k tomu, že mi pověst liscannorského listu z pochopitelných důvodů není „volná“, neučiním tak a pokusím se vás upozornit na některé maličkosti. Pro lepší přehled se budu přidržovat chronologie vašich řádků.

Podle vašich slov se mám prý stydět za to, co jsem udělal z liscannorského listu. Nazýváte jej dokonce bulvárním plátkem nejhoršího kalibru. Milá paní, rozhodně vám v tomto směru nechci brát osobní a jistě velmi fundovaný názor, nicméně raději nechte na ostatních, zda se za Lyškánoru budou jako vy stydět, nebo ne. Přenesme se tedy do osobní roviny a hovořme sami za sebe.

Rozhodně mi není jasné, čím jsem způsobil údajný úpadek listu. Snad jenom vámi proklamovaným úpadkem zveřejňované literární činnosti. V tom s vámi opravdu nesouhlasím, nicméně v relativním srovnání s tvorbou vaší, která ani kam upadnout nemá, se tak skutečně může zdát. Pokud ovšem narážíte na to, že Lyškánoru zaplníji z větší části neopodstatněné pouliční klepy a škodolibé smyšlenky, bude lépe, když svůj jedovatý jazyk obrátíte raději směrem, odkud vítr vane. Je pravdou, že jako dobrodruh se s vámi a vašim svalnatým panem chotěm nemohu v žádném případě poměřovat, ale chápu-li dobře vaše zoufalé volání jako volání po cenzuře obecního listu, rozhodně se nikdy po vzoru svobodomyšlných pokrývačů střeš neschovám za ženskou sukni a budu svobodu projevu v místním občasníku hájit dál. Stejně jako patří vám a panu Rebledovi, patří i kupříkladu vašemu muži. I on může zcela beztréstně vyjádřit svůj názor, pokud tedy vůbec nějaký má. A byť by bylo jeho vyjádření sebeostudnější, nikdo mu rozhodně nebude dávat za vinu úpadek listu. Každý by měl být, paní Wulpin, odpovědný sám za své hříchy a nehledat, jak už jsem řekl, viníka tam, kde není.

Dalším z vašich politováníhodných omylů je jakýsi pocit, že falešně napadám vašeho muže ve věci lovu. Zásadní nepochopení. Vašeho muže jsem vůbec osobně nenapadl, natož pak falešně (jak bych si to mohl dovolit - ha, ha, ha...).

Vzhledem k tomu, že jsem skálopevně přesvědčen, že váš manžel provozuje v okolí obce nezřízené pytláctví, tedy činnost dle mého soudu protizákonnou, cítil jsem takřka občanskou povinnost oznámit tento fakt starostovi, aby celou věc jednou provždy vyřešil. Toto je skutečnost, milá paní, a nic jiného. Chcete mě tedy zbavit mého občanského práva vyjadřovat se k dění ve vsi? Tтому snad ani nemohu věřit. A co se týče liscannorského lesa - ctihodná lovcova žena, kdybyste nebyla tolik zahleděná do své rodiny a vnímala alespoň trochu okolí, pak byste zřejmě věděla, jaký je můj vztah k tomu lesu. Rozhodně mi nepatří a patřit ani nebude. Bojím se ho, je v něm cosi nesmazatelně zlého. Stejně jako jsou zlá vaše slova na můj účet, i když důvod je jen jediný. Chytáte se každého stěbla, jak odvést pozornost od pytláka, který je obci jenom pro posměch.

Závěrem bych jenom chtěl říci, že proti vám, ctěná paní, vůbec nic nemám. Spíš je mi vás upřímně líto. Která z žen by byla natolik silná, aby vydržela s mužem, kterému je všechno volné a který se jí nikdy nezastane. Který nechá jména svých blízkých vláčet bahnem bez jediného hnutí brvy. Který nedá rodině ani jméno a nezaopatřuje rodinu penězi, protože se prostě jakoukoli prací neživí. A která z žen by vydržela s mužem, který je takový hullař, až má z ostudy kabát. A ještě by ho stále milovala. Nejspíše žádná, tedy kromě Wulpin Zivrilové. Tyto otázky odhalují jenom dvě věci: úctyhodné kvality paní Wulpin a duševní bídu tehalského přetěhovalce.

Klabzej Myšílov,
strážce Janternu

Ještě jednou ke kauze starosta

Minulá dvě čísla Lyškánory se dosti obsáhle věnovaly případu rozpačitých a troulám si tvrdit i trapných rozhodnutí sedmého starosty liscannorského pana Moorheda. Těto kauzy se účastnila i moje osoba. V minulé Lyškánoře se konečně objevila i reakce pana starosty. Je velmi potěšující, že tak bylo učiněno a že odpověď hlavy obce byla obsáhlá a neomezila se na nějaké suché konstatování.

Přesto však musím sám za sebe konstatovat, že reakce starosty Moorheda mě nijak neuspokojila a i nadále si pevně stojím za názorem, že pan Moorhed není nejvhodnějším mužem na svém místě. Abych tak řekl je pro moji osobu i nadále oním "nekňubou", který problémy raději obchází, nežli řeší a zachází s nimi jako s oním

pověstným "horkým bramborem". To mi konečkonců potvrdil i on sám při holbě piva.

Předně jsem se musel zasmát tvrzení pana starosty, že neměl dosti času na napsání odpovědi na poznámku pana Getda. Toho času bylo moře. Moc dobře si pamatuji kolik korbělů se vypilo při klábosení o tom, jestli bude Moorhed reagovat nebo se bude tvářit jako by nic. I sázky se uzavíraly. Lehce uftukané tvrzení, že dostal Lyškánoru jako poslední zní mým uším hodně nevěrohodně. Minimálně, opakuji minimálně, alespoň na slovní, když ne na písemné, vyjádření bylo času moře. Moře tak veliké, že by je ani Aedd na svoji "jachtě" nepřeplaval. Další poznámka o tom, že se jej Getd (tady má Moorhed na mysli pravděpodobně Aedda, ale to není důležité) nezeptal, zdali nemá náhodou připravenou odpověď je opravdu dojemná. Jestliže o mě někdo napíše, že jsem kodgický agent, tak se kruci musím postarat především já sám, abych na to okamžitě reagoval. A ne, že se mě bude někdo milostivě doprošovat a běhat za mnou jestli se mi náhodou neuráčilo přestat se šfouirat v nose a budu na to odpovídat. Starosta Liscannoru není žádný patník u cesty, na který močí každý vořech! Když chci něco do Lyškánory dát, tak to vydavateli prostě nacpu sám a on se již postará o vydání (tedy pokud se zrovna pan Aedd nevěnuje cenzuře, ale to je zase jiná kapitola) a basta! A i když starosta ve svém životním příběhu konečně uvedl, jak je to mezi ním a mafií na Kodgicku obávám se, že přízviska "kodgickan" se jen tak nezabaví asi jako se bude těžko zbavovat přezdívky "lidumil".

K Janternu a Maje bych dodal pouze toto: Budiž stalo se. Zapomeňme, bylo to trapné. Příště to bude lepší, ráznější a logičtější.

Také bych se chtěl vyjádřit k Moorhedově životnímu příběhu. Kdyby vyšel v jiné době byl bych nadšen. Panečku, to je paráda zase si v Lyškánoře něco pořádného přečíst o někom jiném. V tuto chvíli mám však pocit, že se starosta snaží svým truchlivým příběhem trochu útočit na city, abychom mu to rozpačité starostování prominuli. Pokud se nemýlím, tak jeho předchůdci to v životě neměli o mnoho jednodušší a přesto se dovedli chovat podstatně rázněji. Pan Burbbag byl vychováván svým despotickým otcem Šakem v jakési hluboké jeskyni do které jej tento vsadil pár chvil po narození. Těch pár chvil Šakovi trvalo nežli malého Burbbaga odnesl z bodláčí, kde jej porodila (chtěl jsem napsat vrhla, ale o mrtvých jen dobře) jeho neznámá matka do již výše zmíněné jeskyně. Pan Moskyt se zase narodil (chtěl jsem napsat vyhlíhul, ale o mrtvých jen dobře) v jakési bažině a jeho prvním významnějším činem bylo, že slohnu kamarádům společnou výhru. Pan Lynhaard pro změnu dětství, pubertu, mládí i střední věk

prožil coby primitiv lovící divoké kozy po Rugorských horách. A tak by se dalo pokračovat. Ale to je můj názor. Podle jistých historických pramenů však pan starosta nebyval vždy takovým nerozhodným "bulíkem". Jeho první slova při setkání s Nurnskými údajně byla: "Co koukáte, dejte sem luk, já jsem přece dobrodruh!".

Všechny výše uvedené skutečnosti by mě i nadále utvrzovaly v názoru, že pan Moorhed by měl ze své funkce odstoupit. Ale..., ale zcela na konci odpovědi pana starosty je jedna velmi významná věc. A totiž, že starosta hodlá vyrobit plán vesnice. A to je skvělé! Jestli se mu to podaří s klidným svědomím mu odpustím veškeré přesuny Maji s Bur-Búnem sem a tam a zase zpátky, rozdělování či nerozdělování úrody z Janternu atd. Pouze se budu tiše modlit, aby Liscannor náhodou nepostihla nějaká nehoda, kterou by Moorhed musel rychle řešit.

Yall Rebled z Hedu,
občan Liscannoru
a pomocný učitel tělopružby

Melchizedechův spánek

Klabzej Myšílov

Spím
a když usnu
tak se nevzbudím
nelez mi do snů
už dost jsou zmatené
sic věrný havran Rhui
zakráká své fuj
a pak tě zažene

Nestačím se divit

Dyni Longodon

Nestačím se divit, jak se to otloukanky a ublíženými dětmi, které se časem postavily na vlastní nohy a na truc všem kolem jen hemží. Ze stránek Lyškánory mi na koberec v noře kapou slzy, prolévané pod karabáčem macechy a za okny slýchám ve víchru nářek sirotků, vystrčených v mrazivé noci bosé do husté vánice. Bylo by mi to k smíchu, kdyby se to netýkalo lidí, kteří jsou mými přáteli a blízkými spoludružiníky. Jeden by až řekl, že je to dnes nějaká móda být sirotek, vychovávaný u zlých pěstounů či

alespoň být věčně bité dítě z rozvrácené rodiny. Jestli se s tím někdo kasá, nechápu, zda tím chce dosáci politování u ostatních nebo omluvit svou sníženou schopnost rozumné komunikace s ostatními, jak se v poslední době též projevuje. Ano, nikdo nemůže za své rodiče ani za místo, kde se narodil, ale slušným člověkem se může stát každý. Jen chtít.

Z důvodů, které záhy seznáte, vám tedy povím něco o sobě. Narodil jsem se třináctého ponovoroku roku 1016 v rodině zámožného statkáře na jihovýchodě Gwendarronu. Otec byl (a je) velkopěstitelem jablek a řepy a vlastní rozsáhlá pole kolem našeho statku. Celé mé dětství bylo neobyčejně šťastné a spokojené, jako batole jsem měl kojnou, později chuť, nakonec vychovatelku. Ne, že by na mne a mou mladší sestru Mity matka sama nestačila, jenom se s námi, rozmazlenými dětmi prostě nechtěla sama zlobit. Měl jsem vše, co jsem chtěl. V rozumných mezích, samozřejmě, když jsem chtěl jako pětiletý čarodějný prsten, otec se mi vysmál a šel zkontrolovat kvalitu právě stáčeného vína. Vinařství se u nás provozovalo spíše jako koníček než pro peníze, přesto naše červené bylo vždy nejlepší v tom žírném kraji. Čert ví, proč mně se to pořád nedaří. Víno a výroba alkoholu obecně mě a mojí sestru přivedl k alchymii. Někdy jsme, jako dědicové statku, nemuseli pracovat víc, než se nám zrovna chtělo a tak jsme stále více času trávili v laboratoři. No, a u toho tak moje dětství skončilo. Pak, už drobet starší, jsem trochu cestoval po Gwendarronu a sem tam i za nějakou bližší hranici. Absolvoval jsem i jeden pitomý výlet do souostroví Erkracht, kde jsem se zapletl do občanské války tím , že jsem potkal Nurnskou družinu. A zbytek znáte. Nikdy mi nikdo nic nenařizoval, vždy jsem měl dostatek. Svoje staré rodiče mám rád a jezdím k nim na návštěvu. Vědí, čím se zabývám a já se jim snažím neudělat hanbu. Normální věc. Kdybych náhodou přišel na buben, věřím, že by mne můj otec štědře založil a, až jednou přijde jeho hodina, odkáže mi kromě svého statku a polností ještě slušnou hromádku rodinného jmění. A já pak, omrzen harcováním po světě s kuší na rameni, půjdu spokojeně v jeho šlépějích, pěstovat jablka a

řepu.

Rozhlédnu-li se však okolo sebe, pak, jestli taky jsou nějakí dobrodruzi, kteří mají život zařízen obdobně jako já, zřejmě se za svůj spořádaný a poklidný život stydí. Proto pravím: Není hanby být slušným člověkem, který zná svoje předky, má svoje kořeny a z hloubi duše ctí právo a zákony. Nemusíš být zrovna král, stačí, když jsi ze slušné společnosti. Protože jenom tak bude Nurnská družina společenstvem slušných lidí a ne vrahů nebo divochů z lesa. Protože dobré jméno Nurnské družiny tvoří hromady mrtvol a vyloupené chrámy. Dobré jméno Nurnských tvoří dobré mínění, které o nás lidé mají. Dobré jméno je totiž to nejcennější, co Nurnští mají a co mohou nabídnout. Podle dobrého jména se bude řídit výše odměny, kterou nám za naši práci nabídnou. Hleďme si to dobré jméno alespoň nezkatit.

Na závěr svého, zatím zcela obecného prohlášení si neodpustím menší, leč velmi osobní rýpnutí do hroší kůže Darlena Moorheda. Velmi mne potěšilo, že tento nade vši pochybnost statečný dobrodruh a starosta Liscannorský rozptýlil pochybnosti o svojí osobě. Spadl mi kámen ze srdce, když jsem se dozvěděl, že Darlen s jménem, vypůjčeným od člověka, kterému dělal poslíčka, nebyl členem žádné mafie, anobrž že pouze v městě Nirku dělal pasáka, žebral, kradl a vraždil bez příslušnosti k organizovanému zločinu. Velmi mne tím uklidnil, zvláště když uvážím, že měl tehdy jedenáct let a vše dělal z pohnutek tak samozřejmých a ušlechtilých, jako byly hlad a bída. Solidní výbava do života, řekl bych, ideální předpoklad pro to, sát se v Liscannoru starostou. Můžu říct, že jsem si při čtení starostovy srdceryvné zповědi opět v duchu oddechl, že bydlím ve Vranigostu. A tobě, starosto, říkám, že bylo tvoje jediné štěstí, že tě v Kodgickém přístavu Nurnská družina našla a vzala mezi sebe, jinak by to s tebou dopadlo jako tehdy v Nirku. Skončil bys u té Kodgické mafie. Buď zdrav!

Výpověď

Vážený pane starosto

Oznamuji Vám, že končím s provozováním hrobničiny v obci Liscannor. Práci jsem se snažil plnit zodpovědně a hřbitov je nyní v naprostém pořádku. Ještě jsem na hroby nasázel nové květiny, ale bude třeba pečlivé ruky, aby pravidelně vytrhávala plevel, kterému se na našem hřbitově neobyčejně daří. Také náhrobní kameny jsem vyčistil, aby byla radost na ně pohledět, a márnici jsem vysmýčil. Můj nástupce ani nebude moci najít hřbitov v lepším pořádku.

Je mi líto, že se nemohu o tento pomník slavných hrdinů, kde spočinul také můj otec, více starat, ale musím se připravovat na svou budoucnost, tudíž odcházím do světa učit se řemeslu. Ač práce zde není náročná, nechci se po zbytek života žít hrobničinou. Nelituji hodin práce strávených na krchově, naučily mne vážít si každé lidské činnosti, jakož i poctivé práci a nevyhýbání se svěřeným povinnostem.

Bohům žel, nemohu Vám odevzdat tento list osobně a rozloučit se s Vámi, nebo jste opět na výpravě a já nemohu již déle na Vás čekat, proto ho svěřuji do rukou Klabzeje Myšilova, vydavatele Lyškánory, aby Vám ho předal po Vašem návratu.

Luncius Nórienský

Dotaz na pana řídícího

Vážený pane řídící,

Od té doby co jste mě naučil v liscannorské obecní škole číst si moc ráda přečtu všechny dostupné knížky. Mám moc ráda pohádky o princeznách, o dracích a o statečných rytířích. Také si občas listuji ve Velké encyklopedii gwendarronské, tam všemu sice nerozumím, ale jsou tam moc pěkné obrázky. Moc se mi také líbilo obrázkové vyprávění od pana Getda "U mrtvé naděje". Chtěla jsem se také podívat do knihovny po tatínkovi, ale maminka mi řekla, že jsem ještě moc malá a nerozuměla bych těm tlustým knihám. Minulý týden jsem si však četla obecní list Lyškánora, který vydává pan Myšilov. To je ten, který má rád zvířata a prasata. Velice se mi líbilo vyprávění našeho pana starosty o jeho smutném dětství. To musel být tuze velký chudáček, moc jsem u toho plakala. Něčemu však nerozumím. Pan starosta píše, že prý sháněl zákazníky "vysloužilým šlapkám". Když jsem se ptala maminky co to je "vysloužilá šlapka", tak mi neodpověděla a poslala mě spát. Moc jsem o tom přemýšlela. Ptala jsem se také Eleanor Rugornské, ale ta se mi smála a řekla mi, že jsem hloupá slepice. Nilien Linfalasová to také neví a stydí se Vás zeptat. Mohl by jste mi to

prosím vysvětlit. Nechci být hloupá slepice. Přijde mi totiž nesmysl, aby pan starosta sháněl zákazníky nějakým bačkorám nebo papučím. Moh*1 by jste mi tedy prosím odpovědět, co to znamená "vysloužilá šlapka"?.

Děkuji uctivě

Naria Moskytová, žákyně

Vraní život

Karabas zvaný Vrána

*Já děsné štěně byl
vidinou slávy zmámený
do bílé zimy vykročil
kde třeskutý mráz lezavý
a lýtý vlk, jež se hotovil
že můj život ukrátí*

ach jo

*Leč přežil jsem
teď zas zlato
je mým snem
a osud na to
pomstil se mi prstenem*

ach jo

*Štíhlé tělo, jemná líc
já zrůdnější byl o to víc
pak navíc baba zakouzíl
já neslyším už vůbec nic*

ach jo

Školní pokladna

Pane starosto Darlene Moorhede,

jakožto představený místní školy mám na vás následující žádost, ve které mi, pevně doufám, vyhovíte. Dle v současnosti platných pravidel, stanovených jedním z vašich předchůdců, panem Krochtou Moskytem, není škola oprávněna od rodičů žáků za řádné vzdělání vybírat školné. Je jí připisán jediný příjem z obecní pokladny ve výši 1.000 zlatých ročně. S touto částkou mám právo, jakožto řídící školy, jakkoli disponovat a část z peněz smím použít jakožto vlastní mzdy za práci odvedenou. Nutno ale podotknout, že z této částky není v mých silách vyplácet učitelský sbor, čítající

nyní tři osoby, udržovat třídu a starat se o poníka a koně, takže jednotliví učitelé vyučují zadarmo a berou zaměstnání jako věc osobní prestiže. V tomto ohledu bych rád, aby se dosáhlo určitých změn.

Bylo by vhodné váhu finančního zajištění školy přenést z obecní kasy na rodiče dětí, vesměs z dobře zajištěných rodin. Rád bych se vzdal ročního příspěvku od obce a získal povolení vašeho úřadu k regulovanému vybírání školného od rodičů. Školné by mělo být regulováno starostenským limitem horní hranice obnosu z pochopitelného důvodu, že škola je majetkem obecním. Pokud bych dostal k tomuto písemné svolení, mohl bych potom sám volit cestu, jak školu udržet v provozu a vést k rozkvětu, a jednotlivé členy sboru zcela logicky zaopatřit příslušným ročním příjmem. Veškeré příjmy a výdaje školy by samozřejmě musely být pečlivě vedeny a předkládány vašemu úřadu.

Pane Moorhede, jsem si naprosto vědom toho, že konečné a jediné slovo je pouze a jen ve vaší pravomoci. Proti rozhodnutí se nemohu, ani nebudu nikterak ohrazovat. Konám svou službu pro vás a pro potomky občanů Liscannoru. Pevně věřím, že mou žádost chápete jako žádost vedenou snahou o dobrou věc.

Rhandir Hekhlem, řídící školy

Obecní ubytovna

Ctihodný pane Darlene, sedmý starosto obce,

mám na vás následující prosbu. Jak víte, vlastním hostinec U hrocha a pátým starostou vsí, panem Moskytem Krochitou, mi byla svěřena péče o tzv. ubytovnu, postavenou v jeho těsném sousedství. Vzhledem k tomu, že vládně jistý nepořádek, padající na mou hlavu i na hlavu hostinského Čipery, v dlouhodobém poskytování pokojů zájemcům z řad družinictva, měla bych pro vás následující návrh. Je totiž holým faktem, že méně majetní družiníci, projevivši o služby obou zařízení zájem, jaksi berou tyto služby za naprosto samozřejmé a v zásadě do jednoho za ně neplatí. Vyskytují se ve zmíněných prostorách naprosto samozřejmě, jejich počet je nekontrolovatelný, dokonce v některých případech v minulosti došlo k prachobyčejnému neohlášenému „nabourání“. Tento nehezky vývoj, který ve svém důsledku způsobuje i nekontrolovaný a dlouhodobý pobyt na starostenském úřadě nehlášených osob, by bylo vhodné rázně změnit k všeobecné spokojenosti.

Pro tyto své důvody vás žádám o

odprodej obecní „ubytovny“ do soukromého vlastnictví domu Rugorských. Ráda bych stavbu, těsně přiléhající k hostinci, propojila dveřmi skrze nosnou zeď a provedla stavební úpravy, které by v konečném důsledku zprostornily hostinec a zavedly přísnou evidenci zde ubytovaných obyvatel, kteří by byli nuceni při dlouhodobém pobytu k ohlášení této skutečnosti vašemu úřadu.

Věřím, pane Darlene, že se mou žádostí budete v brzké době zabývat a v případě kladného vyřízení stanovíte částku příslušnou kvalitě a skutečnému stavu obecního objektu.

S uctivým pozdravem
Rollanda Rugorská, vdova

Milá Nario, milá paní Moskytová...

Milá Nario,

jsem tomu upřímně rád, že ses v naší škole naučila číst a psát, a že nově nabyté znalosti používáš i mimo školní jednotřídku. To, že čteš spoustu knížek, dělá radost nejen mně, ale jistě všem, kteří jsou ti blízcí.

Když jsem byl malý chlapec, také jsem miloval pohádky a příběhy o dobrotvých hrdinech, zakletých princeznách a zlých čarodějích (teď nemám na mysli tvého otce, to byl hodný čaroděj). Rád jsem kreslival obrázky a prohlížel si knížky, které jich byly plné. Třeba ty o zvířátkách, co žijí v lese. To bylo dávno, teď už jsem velký. Dnes čtu knihy určené dospělým lidem, mají pro mne své kouzlo, a tak to má být. Děti mají žít ve světě plném her a skotačení a neměly by se za každou cenu snažit nahlížet do světa dospělých. V tom světě není vše barevné a krásné, je plný složitostí a nepěkných věcí, kterým ani nestojí za to porozumět. Až přijde čas, sama to poznáš.

Chtěl bych ti, Nario, jenom říci, aby ses raději vrátila k pohádkám a nechala Lyškánoru být tam, kde ji položila maminka. Nejspíš ji tam jenom zapomněla a nechtěla by, aby sis v ní listovala. Do tohoto časopisu píší různí lidé, někteří z nich ani nikdy nechodili do školy, a podle toho stránky také vypadají. Hemží se to tam neslušnými slovy a pomluvami, které mnohdy nebývají ani pravdivé a slušně vychované děti by neměly takové škaredé věci ani zajímat.

Položilas mi, Nario, zřetelnou otázku, na kterou musím, ač tomu nejsem mnoho rád, odpovědět. Zajímá tě, co je to „vysloužilá šlapka“. Bylo by sice lépe, kdyby ti uspokojivou odpověď dala maminka, ale když už jsi to jednou vyřkla, odpovím ti. Tímto slovem se označuje bývalý

zaměstnání - jako je kupříkladu bývalý zedník, platněr na vejminku a podobně. Šlapka je potom výraz pro zaměstnání, při kterém se člověk hodně nachodí. Takovou osobou je třeba paní Wenora Rugorská od nás ze vsi. Rozhodně to ale není hezké zaměstnání, je opravdu škaredé, takže bude lépe, když na toto slovo zapomeňš. A nebuděš kvůli tomu „hloupá slepice“, jak říkala Eleanor. To spíš ona by se měla stydět a pěkně se ti omluvit.

Tvůj učitel Rhandir Hekhlem

Milá paní Moskytová,

nestrašte, prosím, děti obecním listem, který snad z nedbalosti necháváte v jejich dosahu. Neděste je díky své ledabylosti temnou minulostí obyvatel této obce. Bylo by nadále vhodné, abych za vás nemusel těmto nezbedným malým čtenářům vysvětlovati, co je to vysloužilá šlapka, nebo ještě něco horšího. Jestli se to bude opakovat, budeme si muset nejspíš vážně pohovořit na téma mravní výchova vašeho dítěte. Dále bych byl rád, abyste vedla své děti k úctě k váženým občanům Liscannoru, zejména pak k samému starostovi, a nedávala jim číst články o jeho údajné kariéře pasáka, vraha a pouličního zloděje. V kom by pak, podle vašeho názoru, měly spatřovati svůj vzor?

Rhandir Hekhlem, řídící

Nurnská družina se moc neliší od Moorhedova bratrstva

Klabzej Myšilov, Yall Rebled

Pro delší době opět otevíráme rubriku rozhovorů se starými a zasloužilými družiníky. Dnes je řadě rozhovor se sedmým starostou Liscannoru, Darlenem Moorhedem.

V současné době jsi bezesporu na vrcholu svého působení v družině. V čem vidíš rozdíl mezi bývalým Moorhedem družiníkem a dnešním Moorhedem starostou?

Vidím rozdíly v tom, že jako družiník jsem měl daleko méně odpovědnosti, než je teď na mně jako na starostovi, což v první době jsem si vůbec neuvědomoval.

Ozývají se hlasy, že zveřejnění tvého životopisu hraje na city občanů a odvádí

pozornost od řešení konkrétních problémů současnosti. Nemyslíš si, že zcela otevřeně přiznávání se ke kriminální minulosti tě v očích občanů spíše poškodilo?

Pošpinilo, nepošpinilo. Každopádně každý dobrodruh má za sebou spoustu činů, které ne zrovna souvisejí se zákonem země, ve které žijeme, nebo s jakýmkoliv zákonem země, které Nurnská družina navštívila. Tohleto je podle pravdy, ne všechno bylo vlastně na straně nějakého zla nebo na straně ničení a zloby. Bylo to samozřejmě proti zákonu, to je z toho znát, ale v té době jsem neměl co dělat, neměl jsem kam jít, neměl jsem peníze. Měl jsem hlad. Bylo to jednak východisko z nouze, ale po delším čase se zdálo, že je to... Byla to doba velkých zkušeností a velkých přátelství. Takže je to moje minulost a já se za ni nestydím. Jestli mě to pošpinilo nebo ne, to ať si přebere každý zvlášť.

Máš pocit, že je vhodné bránit se obvinění, že jsi byl členem kodgické mafie tím, že se přiznáváš k příslušnosti k jiné organizované skupině podobného ražení? Nemyslíš si, že je to v zásadě jedno a to samé?

Ne, není to jedno a to samé, protože Moorhedovo bratrstvo nebyla žádná organizovaná tlupa zločinců. Bylo to sdružení lidí z nouze, které daly dohromady vlastně hlad, utrpení, já nevím - nesnáze bojovat proti zákonu, proti mocným lidem. Snad jestli mi život a osud dá žít ještě nějakých pár let, sepišu něco podrobnějšího, co se týkalo Moorhedova bratrstva a jeho vůdce, který vlastně toto sdružení založil a který ho vedl.

Za jakých okolností zemřel tvůj patron, tajemný Moorhed?

No, to je otázka, kterou vlastně nevím ani já dodneška a neví to ani pár lidí, které jsem v době, kdy jsem nevyrážel na dobrodružství s Nurnskou družinou a žil jsem v Liscannoru, jsem pátral po těchto lidech, kteří přežili vlastně masakr Moorhedova bratrstva a..., je škoda prozrazovat něco navíc, já bych to rád sepsal. Každopádně nenašel se nikdo, kdo by Moorheda po delší době viděl živého. Takže

velmi pravděpodobně zemřel při masakru, který nastal v Temném hvozdě. To je snad všechno, co bych k tomu mohl říct.

Starostou obce Liscannor jsi se stal po Burbbagovi, který byl dosti často kritizován. Když jsi kandidoval na starostenskou funkci, měl jsi představu o tom, co chceš pro obec udělat a co bys chtěl změnit? Co se ti povedlo a co bys chtěl ještě udělat?

Když jsem se stal starostou obce, tak jsem víceméně neměl představu o tom, co udělat pro dobro obce, protože jsem byl vlastně neustále vláčen osudem a sám jsem si nemohl rozhodovat o svém příštím směru. Co se mi povedlo? Co bych chtěl ještě udělat? No, především se mi zatím daří dávat dohromady mapu Liscannoru, což si myslím v pohledu zpátky je velmi dobrý krok. Spíš co se mi nepovedlo. No, nebyl jsem připraven rozhodovat v tak důležité funkci, jako je starosta obce Liscannor. Takže co se mi povedlo. Jediná mapa. Co se mi nepovedlo, toho myslím bylo v Lyškánoře docela dost.

Omílanou a dosud neuspokojivě zodpovězenou otázkou je vlastnictví Janternu a právoplatné nakládání s jeho úrodou. Vysvětlí způsob rozdělení první úrody a nastiň princip příštího rozdělování?

Co se týče rozdělování další úrody Janternu - bude to to samé, jako s tou první, jak to bylo napsáno v Lyškánoře, s tím, že k rozdělení dojde stejným způsobem, pokud budou žít všichni dobrodruzi, kteří se účastnili dobytí semen Janternu, nebo získání těchto semen. A pokud budu starostou obce. Pokud to tak nenastane, další úroda se bude rozdělovat podle dalšího... podle stávajícího starosty.

Uved' tedy na pravou míru vlastnictví Janternu.

Co se týče vlastnictví Janternu, já jsem to považoval za vlastnictví družiny, která se vypravila..., která prolévala krev v Karwellu, takže proto jsem to rozděloval tím způsobem,

že to šlo jenom mezi družiníky, kteří měli upotřebení pro ty plody, zbytek šel pro potřebu vlastně všech členů obce plus samozřejmě pro občany, kteří žili ve Vranigostu, prostě všem potřebným. Samozřejmě tyto plody byly použitelné na léčení nemocí.

Když říkáš, že se rozděluje potřebným nebo těm kdo mají tzv. použití, co to znamená?

Použití, to znamená - je to podle... Je pravda, že první jsem to dělil podle mně, že to vlastně dostali jenom alchymisti nebo ti, kteří byli dohodnuti s alchymistou, aby ten plod nevyšel nazmar. Aby byl použit pro lektvar, který bude vlastně... k jehož užití dojde v boji... po boji v Nurnské družině.

Jsi prvním starostou, který byl veřejně vyzván k odstoupení. Myslíš si, že tento požadavek byl oprávněný a v čem spatřuješ jeho příčiny?

Nemyslím si, že by byl oprávněný, protože jedinou chybou, kterou jsem udělal, bylo vystěhování Maji, Burbbagovy družky, a tuto chybu hodlám napravit a vlastně v blízké době bude napravena, protože Maja se hodlá nastěhovat zpátky z rozestavěné stavby Violy Pelouchové zpátky do svého domu. Jediná moje chyba, kterou si připouštím, bylo toto. Další, které nastaly vlivem okolností, jsem vysvětlil v Lyškánoře.

Často se o tobě říká, že jakékoliv rozhodování není tvojí nejsilnější stránkou. Chtěl by ses k tomu vyjádřit, případně toto tvrzení vyvrátit?

Ne, to je pravda, že mám problémy rozhodnout něco důležitého, protože rozhoduji za cizí lidi. Dřív jsem byl zvyklý rozhodovat se jenom sám za sebe. Když jsem se někdy vypravil, tak to byl jenom můj život a vlastně nikoho nezajímalo, že umřu. Ted' vlastně když jsem... když stojím v čele obce, tak svoje činy, které mají co společného s Liscannorem, tak za ně nesu odpovědnost já a mohou mít dopad na kohokoliv jiného, kdo žije v obci. Takže tahle změna je pro mě velmi velká a pomalu si na ni zvykám.

Jaký je tvůj názor na provozování lovu liscannořanem Lambardem v liscannorském lese?

No, můj názor je takový, že pokud lov nepřesahuje nějakou rozumnou míru obětí zvěře, tak může být provozován. Je to čistě můj názor.

Co považuješ za rozumnou "míru obětí" ?

Rozumná míra? Rozumná míra úlovků? To je... samozřejmě záleží na zvěři, která je lovena. Nemělo by to... neměl by lovec, který loví pro svoji potřebu, by rozhodně neměl vyrážet do lesa každý den, ani obden, spíše by měl do lesa vyrážet méně často. Pokud se lovem hodlá živit, tak samozřejmě se musí vyjednat povolení k lovu, což bude stát jistý obnos zlatek ročně.

Řídící Rhandir ze zřetelně pojmenovaných pohnutek veřejně projevil názor, že děti mají nést rodové jméno po svých rodičích. Jaký je tvůj názor na případ dvou liscannorských dětí, Melatara a Lombien, popř. myslíš si, že by radnice měla v tomto směru na jejich rodiny nějak pozitivně působit?

Co se týče rodových jmen dětí, může to vést občas k problémům, protože většina liscannorských rodin je narušena tím, že schází většinou otec, jak to tak bývá, někdy matka, jak to může být v rodině, která ted' v Liscannoru existuje. Působit na tyto rodiny, aby daly dětem případné jméno? No, nejsem člověk, který prošel školami, jako pan Rhandir, patrně, ale v mém případě, já jsem své rodové jméno vlastně zapudil a vzal jsem si jiné jméno. Možná pro malé děti je dobré mít nějaké rodinné zázemí, které pochází už z jména. Otázka, jestli působit na rodinu... no, myslím, že rodiče jsou odpovědní za výchovu dětí, takže ti by měli dávat svým dětem jména.

Jaký je tvůj vztah k osadě Vranigost? Nemáš pocit, že nářky jeho obyvatel na naši obec jsou stále zřetelnější?

No, já si nejsem zrovna vědom nějakých

narážek na tuto obec. Co se týče historie, tak jistě tam byl velký nesvár, který dle mého názoru ustal natolik, že já mám mezi vranigostany dobrého přítele. Takže asi takhle k tomuto.

Takže o žádných nářkách jsi neslyšel?

Ne.

Veřejně jsi vyhlásil záměr dát do pořádku starostenskou knihu. Jak postihneš občany, kteří budou tvé výzvy ignorovat?

No, tak v první řadě jde o to dát dohromady nákresey domů a postihování bude v pořadí finančních pokut. Počítám tak ve dvou, ve třech kolech neustále se zvyšující částky a pak následné vystěhování, které dle platných gwendarronských zákonů při nepodložení nákresey stavby je vystěhování bez náhrady. Takže by to bylo ve třech částech finanční pokuty a pak vystěhování z domu.

Mohu se zeptat, v jaké výši budou ty pokuty ve třech etapách?

No to ještě ted' tak nemohu říci, protože jsem se k tomu zatím nedostal, ale bude to okolo... myslím, tak tisíce, další by mohla být polovina ceny domu a pak bude následovat vystěhování.

Myslíš si, že nově schválené starostovské pravomoci ti usnadní výkon tvého úřadu? Popř. je ještě něco, co ti svazuje ruce a co by sis přál na tomto změnit?

Rozhodně současné starostovské pravomoci mi dovolují mít trochu větší záběr co se týče výkonu této funkce. Otázkou je, jestli je ještě něco třeba změnit. To ukáže čas, co je na překážku a co ne. Ale rozhodně to je svěření větší moci do rukou starostů obcí v Gwendarronu.

Chtěl bys zde vzpomenout někoho, kdo ti byl ve tvém životě oporou, nebo někoho, kdo ti vysloveně házel klacky pod nohy?

Určitě byl mou největší oporou trpaslík z Moorhedova bratrstva, které vzpomínám ve

svém krátkém životopise, který mě mnohému naučil a tak nějak vlastně mi nahradil otce, který mi více než polovinu mládí scházel. Kdo mi házel klacky pod nohy? Největší problém byl asi s vojáky a gardisty v Merionu. V pozdějších časech jsem byl schopen se jakžtakž vyrovnat s těmi lidmi a proto mi to v pohledu zpátky nepříjde až tak drastické, jako tenkrát, kdy vlastně mi bylo dvanáct až patnáct let, což bylo dost málo na to, abych se dokázal vyrovnat se životem.

Čím je pro tebe Nurnská družina, Gwendarron nebo obec, v jejíž hlavě stojíš?

Tak já to vezmu odzadu. Obec Liscannor je vlastně pro mě dalším domovem, jedním z mnoha, kterými jsem prošel a vzhledem k tomu, že jsem v ní starosta, tak je to pro mě mnohem víc, než cokoliv předtím. Je to vlastně můj nejvyšší post, kterého jsem dosáhl. Hodně si této funkce vážím. Ze začátku jsem nebyl zrovna s to rozhodovat nijak zvlášť správně a rychle. Co se týče Gwendarronu. Je to země, v které tato obec stojí. Snažím se být loajální ke králi této země, i když já nemám zvlášť vysoké hodnoty pro lidi, kteří stojí na postech a kteří rozhodují o osudech jiných. Je to vlastně dáno mým životem, ale i to se může změnit. Třeba přijdu časem na to, že v čele tohoto státu stojí moudrý muž, který rozhoduje spravedlivě o osudu této země. A Nurnská družina? Zas nějak moc se neliší od Moorhedova bratrstva, jehož členem jsem po pár let byl. Ale je to sdružení lidí, kteří jsou si více rovni a kteří mohou vjet svobodně do města, aniž by je kdokoliv mohl zabít, nebo cokoliv podobného. Je to opět družina lidí, ve které jsou pevná přátelství. Je to skupina lidí, s kterou se dá zažít spousta zajímavých věcí. V Nurnské družině pokračuji dál v životě, na jaký jsem si navykl v mládí.

Říkáš, že na začátku svého starostovského období jsi měl problémy s rozhodováním. Nyní si o sobě myslíš, že jsi již schopen rozhodovat pevně, jasně a rázně?

No, pevně, jasně a rázně zrovna ne, ale lépe, s větším rozmyslem a dle gwendarronských zákonů.

Toužíš po založení rodiny, našel jsi již dívku svého srdce?

Ne, dívku svého srdce jsem ještě nenalezl. A co se týče založení rodiny, zatím o tom neuvažuji. Dá se žít s jednou ženou bez dětí, bez závazků, což je mi daleko bližší. Je to víc k mému způsobu života, ke svobodnějšímu pojetí, takže na založení rodiny zatím nepomýšlím, protože při mém, řekněme, povolání bych zanechal vlastně sirotky, jakým jsem byl já, a to není zrovna nejlepší osud, což mohou potvrdit i jiní lidé.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu